

Daniels Bog - Nummer Syvogtyve

Endnu en hemmelig drøm

Jeff Pippenger

2023-12-22

Nebukadnezars anden drøm markerer „endetiden“, når to klasser af tilbedere kaldes til at komme og undersøge den „forøgede kundskab“, som blev åbnet i 1798. Daniel identificeres dernæst også som Belteshazzar og identificeres således som Guds pagtsfolk, for et navneskifte markerer profetisk et pagtsforhold. Nebukadnezar erkendte, at Daniel havde Helligåndens nærvær, og på grundlag af sin tidligere erfaring med Daniel mente han, at „ingen hemmelighed“ ville volde Daniel besvær, men hemmeligheden i denne drøm voldte Daniel besvær.

O Beltsazzar, mester for magikerne, fordi jeg ved, at de hellige guders ånd er i dig, og intet hemmeligt volder dig vanskelighed, så fortæl mig synerne i den drøm, jeg har set, og tydningen deraf. Således var mit hoveds syner på mit leje: Jeg så, og se, et træ stod midt på jorden, og dets højde var stor. Træet voksede og blev stærkt, og dets højde nåede til himmelen, og dets synsvidde til hele jordens ende. Dets løv var smukt, og dets frugt rigelig, og i det var føde for alle; markens dyr fandt skygge under det, og himmelens fugle boede i dets grene, og alt kød fik næring af det. Jeg så i mit hoveds syner på mit leje, og se, en vægter og en hellig kom ned fra himmelen; han råbte med høj røst og sagde således: Fæld træet og hug dets grene af, ryst dets løv af og spred dets frugt; lad dyrene vige bort fra under det og fuglene fra dets grene. Men lad dets rodstub blive tilbage i jorden, ja, med et bånd af jern og kobber i markens spæde græs; og lad det vædes af himmelens dug, og lad dets lod være sammen med dyrene i jordens græs. Lad dets hjerte forvandles, så det ikke længere er et menneskes, og lad et dyrs hjerte gives det; og lad syv tider gå hen over det. Denne sag er ved vægternes beslutning, og dette krav ved de helliges ord, for at de levende må kende, at den Højeste råder i menneskenes rige og giver det til hvem han vil, og sætter den ringeste blandt mennesker over det. Denne drøm har jeg, kong Nebukadnezar, set. Forkynd nu du, O Beltsazzar, dens tydning, eftersom alle de vise i mit rige ikke er i stand til at kundgøre mig tydningen; men du er i stand dertil, for de hellige guders ånd er i dig. Da blev Daniel, hvis navn var Beltsazzar, forfærdet en stund, og hans tanker foruroligede ham. Kongen tog til orde og sagde: Beltsazzar, lad ikke drømmen eller dens tydning forurolige dig. Beltsazzar svarede og sagde: Min herre, drømmen gælder dem, som hader dig, og dens tydning dine fjender. Daniel 4:9–19.

Daniel er „foruroliget“ over drømmen og tydningen, for han kan forstå, hvordan Nebukadnezar kunne blive stødt over tydningen; men da Nebukadnezar først opmuntrer ham til at tale, giver Daniel Nebukadnezar en advarsel om den kommende dom. Advarslen om den kommende dom er et symbol på advarslen fra den første engel, som kom ved endens tid i 1798.

Da blev Daniel, hvis navn var Belteshazzar, forfærdet en stund, og hans tanker gjorde ham ængstelig. Kongen tog til orde og sagde: Belteshazzar, lad ikke drømmen eller tydningen deraf forurolige dig. Belteshazzar svarede og sagde: Min herre, gid drømmen måtte gælde dem, som hader dig, og tydningen deraf dine fjender. Daniel 4:19.

Daniel var „forfærdet i en time“. „Timen“ er én af fem forekomster af ordet „time“ i Daniels Bog, og det findes ingen andre steder i Det Gamle Testamente. Her repræsenterer den det tidsrum, hvori Daniel, der repræsenterer de „vise“, som forstår kundskabens tiltagelse, forbereder sig på at give den første engels advarsel, som forkynnder åbningen af den undersøgende dom den 22. oktober 1844. Daniels tydning af drømmen omfatter ikke blot kundgørelsen af en kommende dom, men også en opfordring til Nebukadnezar om at ophøre med synd, hvilket repræsenterer den første engels evige evangelium. „Timen“ ville profetisk være placeret ved endens tid, i 1798, da den første engel trådte ind i historien. Den første engel trådte ind i historien i 1798 ved afslutningen af de „syv tider“ af Guds hævn, som blev bragt over det nordlige rige og begyndte i 723 f.Kr.

For dette er hævnens dage, for at alt det, som er skrevet, må blive opfyldt. Men ve dem, som er med barn, og dem, som giver die, i de dage! For der skal være stor trængsel i landet og vrede over dette folk. Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldendt. Lukas 21:22–24.

Nebukadnezar skulle leve med et dyrs hjerte i den periode, der udgjorde Guds hævn, som blev bragt over Israels nordlige rige, for Nebukadnezar var kongen i nord. Lukas identificerer den samme periode som „tider“ („hedningernes tider“) i flertal, når han angiver slutpunktet for Jerusalems nedtræden.

Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle nationer; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldbyrdet. Lukas 21:24.

I Åbenbaringens Bog blev den tid, hvor hedningerne nedtrådte helligdommen og hæren, ganske enkelt angivet som tolv hundrede og tres år, for den lagde ganske enkelt vægt på perioden med pavelig forfølgelse.

Men forgården, som er uden for templet, skal du lade være og ikke måle; thi den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under føde i to og fyrretyve måneder. Og jeg vil give magt til mine to vidner, og de skal profetere i tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædt i sæk. Åbenbaringen 11:2, 3.

Det advarselsbudskab, som Daniel gav til Nebukadnezar, repræsenterer advarslen om den kommende dom. Ankomsten af dette advarselsbudskab er symbolsk placeret i 1798, hvilket er det tidspunkt, hvor den første engel ankom for at advare om den forestående undersøgende dom. Den forudsagte dom over Nebukadnezar indtraf ved den anden anvendelse af ordet »time« i kapitel fire.

Alt dette kom over kong Nebukadnezar. Da tolv måneder var til ende, vandrede han omkring i det babyloniske kongeslot. Kongen tog til orde og sagde: Er dette ikke det store Babylon, som jeg har bygget til kongerigets hus ved min vældige magt og til ære for min herlighed? Mens ordet endnu var i kongens mund, lød der en røst fra himmelen: Dig, kong Nebukadnezar, bliver det sagt: Kongeriget er viget fra dig. Og de skal drive dig bort fra menneskene, og din bolig skal være blandt markens dyr; man skal lade dig æde græs som okser, og syv tider skal henrinde over dig, indtil du erkender, at den Højeste råder i menneskenes rige og giver det til hvem han vil. I samme stund blev dette fuldbyrdet på Nebukadnezar; og han blev drevet bort

fra menneskene og åd græs som okser, og hans legeme blev vædet af himmelens dug, indtil hans hår var vokset som ørnefjer, og hans negle som fugleklør. Daniel 4:28–33.

Den dom, som var blevet forudsagt, kom i selve den „time“, da Nebukadnezar ophøjede sit hjerte i hovmod. Den undersøgende dom, som var blevet forudsagt, indtraf, da „timen“ for Guds undersøgende dom begyndte.

Guds doms „time“ den 22. oktober 1844 havde frembragt to klasser af tilbedere, fremstillet som de „vise“ og de „ugudelige“ i Daniels bog, kapitel tolv, og som også blev fremstillet som „kloge“ eller „dåragtige“ i lignelsen om de ti jomfruer, og som også blev fremstillet som dem, der blev retfærdiggjort ved tro i Habakkuks bog, kapitel to, hvilke blev stillet i modsætning til dem, der åbenbarede den samme karakter, som Nebukadnezar havde, i den „time“, da hans dom kom.

Se, hans sjæl, som er hovmodigt opløftet, er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2,4.

De to klasser i hver af de tre linjer blev åbenbaret, da „timen“ for hans dom indtraf den 22. oktober 1844, hvilket er det, Nebukadnezars „time“ for dom repræsenterer. 1798 var afslutningen på den „første“ forbitrelse i „syv tider“, da pavedømmet ophørte med at have fremgang, for det blev tilføjet et dødeligt sår.

Og kongen skal gøre efter sin egen vilje; og han skal ophøje sig selv og gøre sig stor over enhver gud, og han skal tale forunderlige ting imod gudernes Gud og have fremgang, indtil vreden er fuldbyrdet; for det, som er fastsat, skal ske. Daniel 11:36.

1844 var enden på den „sidste“ vrede:

Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske ved vredens sidste ende; thi ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:19.

Den første anvendelse af ordet »time« i Daniels bog, kapitel fire, repræsenterer 1798; hvilket var afslutningen på den »første« af Guds vrede i »syv tider« mod Israels nordlige rige; ankomsten af den første engels budskab ved endens tid; og afslutningen på Nebukadnezars »syv tider« ved »dagenes ende«.

Den anden anvendelse af ordet „time“ i Daniels bog kapitel fire repræsenterer 1844, hvilket var enden på den „sidste“ forbitrelse i „syv tider“ mod det sydlige rige Juda. Det var også den undersøgende doms komme og Nebukadnezars personlige dom.

Kapitel et identificerer historien om den trefoldige prøvelsesproces og markerer bemyndigelsen af den første engels budskab den 11. august 1840. Kapitel fire fremstiller ankomsten af den første engels budskab ved endens tid i 1798 og skal lægges over kapitel et. Kapitel fire fremhæver den første engels budskab og dets advarsel om den forestående dom og markerer den 22. oktober 1844 samt ankomsten af den tredje engels budskab.

Sammen repræsenterer de begyndelsen ikke blot på adventismen, men også på Amerikas Forenede Stater. Kapitel et til tre omhandler også historien ved afslutningen af adventismen og afslutningen

på Amerikas Forenede Stater. Kapitel fem og vidnesbyrdet om Belsazzar stemmer ligeledes overens med disse første tre kapitler.

Kapitel ét repræsenterer, i overensstemmelse med kapitel fire, den første engels bevægelse og den historie, da Daniels bog blev åbnet ved endens tid i 1798. Det budskab, som da blev åbnet, symboliseres ved synet om Ulai-floden, som repræsenterer den tiltagende kundskab, der er indeholdt i Daniels kapitel syv, otte og ni.

I kong Belsazzars regerings tredje år viste der sig for mig, ja for mig, Daniel, et syn efter det, som tidligere havde vist sig for mig. Og jeg så i et syn; og det skete, da jeg så, at jeg var i Susa i borgen, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i synet, at jeg var ved floden Ulai. Daniel 8:1, 2.

Kapitel et til tre, i overensstemmelse med kapitel fem, repræsenterer den tredje engels bevægelse og den historie, hvor Daniels bog blev forseglet op i 1989. Det budskab, som da blev forseglet op, symboliseres ved synet af floden Hiddekel, som repræsenterer den forøgelse af kundskab, der er indeholdt i kapitel ti, elleve og tolv.

Og på den fireogtyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel. Daniel 10:4.

Vi vil fortsætte vores behandling af rækken med Nebukadnezar og Belsazzar i den næste artikel.

"Der er behov for en langt nærmere granskning af Guds ord. Især bør Daniels Bog og Åbenbaringen vies opmærksomhed som aldrig før i vort værks historie. Vi har måske mindre at sige på nogle områder med hensyn til den romerske magt og pavedømmet, men vi bør henlede opmærksomheden på det, som profeterne og apostlene har skrevet under Guds Ånds inspiration. Helligånden har således formet forholdene, både i meddelelsen af profetien og i de begivenheder, der skildres, for at lære, at det menneskelige redskab skal holdes ude af syne, skjult i Kristus, og at Herren, himlens Gud, og hans lov skal ophøjes.

"Læs Daniels bog. Gennemgå, punkt for punkt, historien om de riger, som dér fremstilles. Se statsmænd, rådslagninger, mægtige hære, og se, hvordan Gud virkede for at ydmyge menneskers stolthed og lægge menneskelig herlighed i støvet. Gud alene fremstilles som stor. I profetens syn ses Han styrte én mægtig hersker ned og sætte en anden op. Han åbenbares som universets monark, i færd med at oprette sit evige rige — den Gamle af dage, den levende Gud, kilden til al visdom, den nuværende tids hersker, åbenbareren af fremtiden. Læs og forstå, hvor fattigt, hvor skrøbeligt, hvor kortlivet, hvor vildfarende, hvor skyldbetyngt mennesket er, når det opløfter sin sjæl til forfængelighed.

Helligånden peger os gennem Esajas hen til Gud, den levende Gud, som opmærksomhedens væsentligste genstand—til Gud, som åbenbaret i Kristus. »For et barn er os født, en søn er os givet; og herredømmet skal være på hans skulder; og hans navn skal kaldes Underfuld, Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste« [Esajas 9:6].

Det lys, som Daniel modtog direkte fra Gud, blev givet særligt for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Shinar, er nu ved at gå i opfyldelse,

og alle de begivenheder, der blev forudsagt, vil snart være indtruffet.

”Tænk på det jødiske folks omstændigheder, da Daniels profetier blev givet. Israelitterne var i fangenskab, deres tempel var blevet ødelagt, deres tempeltjeneste indstillet. Deres religion havde været centreret om offersystemets ceremonier. De havde gjort de ydre former til det altafgørende, medens de havde mistet den sande tilbedelses ånd. Deres gudstjenester var blevet fordærvet ved hedenskabets traditioner og skikke, og i udførelsen af offerritualerne så de ikke ud over skyggen til virkeligheden. De erkendte ikke Kristus, det sande offer for menneskenes synder. Herren virkede for at føre folket i fangenskab og for at indstille tjenesten i templet, for at de ydre ceremonier ikke skulle blive summen af deres religion. Deres principper og skikke måtte renses for hedenskab. Den rituelle tjeneste ophørte, for at hjertets tjeneste kunne genoplives. Den ydre herlighed blev fjernet, for at det åndelige kunne åbenbares.” Manuscript Releases, bind 16, 333, 334.